נפלו קורבנות חדשים. אולם את נאג׳ עקה (47) הטרידו בעיות גבול אחרות לגמרי.

עקה עלה לארץ לפני שנתיים וחצי, הביא אתו אשה, 10 ילדים וגב שבור. אך הוא היה בטוח שבעזרת ידיעותיו העשירות בער־בית, אנגלית וקצת עברית, ובעזרת נסיונו המסחרי, ימצא את מקומו.

הוא מצא מקום בבית בודד, המסומן ב־מספר 331, אשר עומד על כביש ירושלים ליד מקוה ישראל, אליו עבר ממעברת חיריה.

בעוד שבני הבית הבוגרים, בנו שלמה (20) ובתו חנה (19), עסוקים בפרנסת המש־פחה, החליט עקה, כאדם משכיל, לשלוח את בניו הצעירים, אסתר, ציון, שושנה ונסים, לבית הספר, למלא בזאת את החובה המוטלת עליו לפי החוק.

יש גבול? כאן התחילו צרות הגבול. בית־הספר הקרוב ביותר למקום מגוריו, החייב לפי החוק לקלוט את ילדיו, נמצא בקרית־שלום. אך הנהלת בית־הספר החזירה את הילדים, הודיעה שביתו של עקה אינו נכלל בתחום שיפוטה של המועצה המקומית.

עקה, מחוסר העבודה, הקדיש את כל זמנו להליכה ממשרד למשרד, כדי להיוודע בגבולה של איזו מועצה מקומית או עיריה נמצא ביתו. אך בכל חיפושיו הצליח רק למצוא

נאג׳ עקה ומשפחתו
לא... לא... לא... לא...

לאיזו עיריות אינו שייך: הוא אינו שייך למשמר־השבעה, לחולון, למקוה־ישראל או לתל אביב.

בינתיים, משחקים הילדים בחצר הקטנה שמאחורי הבית, שמחים על החופש הבלתי־מוגבל שנפל בגורלם.

אמר עקה באנחה: „כמה חבל שיש לי 10 ילדים, ומשום כך איני חייב במסים. לו אפשר היה לגבות ממני מס כלשהו, הייתי וודאי שייך לכל המועצות המקומיות כאחת!" תקותו היחידה: אולי תבוא, יום אחד, ה־משטרה לאסור אותו בעוון אי שליחת ילדיו לבית הספר, בניגוד לחוק־חינוך־חובה. תהיה זאת, הוא מקוה, ההזדמנות היחידה בה יוכל להיוודע אחת ולתמיד לגבולה של איזו מועצה מקומית הוא שייך.

„הרי סוף סוף," אמר עקה, עצוב העיניים, „לכל דבר יש גבול!"

דרכי אדם

המוהר והדם

היתה זו שעת אחר הצהרים לוהטת, כש־נכנס רועה ערבי למערה הקרירה, בסביבת הכפר הערבי סכנין שבהרי הגליל. כשהתרגלו עיניו לחשכת המערה, התבונן סביבו וראה גוף מכוסה בעבאיה מוטל ליד קיר המערה. הוא הרים את הכיסוי, הכיר את ידידו הק־רוב, סעיד מוחמד עבדאללה (18), ששכב בתוך שלולית של דם.

הירצחו של סעיד לא הפתיע איש. הכל היו מוכנים צרות, מאז החל להפיגש עם קאדיג׳ה (17) חסובת הגוף.

משפחתה של הנערה לא היתה רגילה להתנהגות כזאת. הם ציפו שהאיש הצעיר, יבוא אל אביה, יציע סכום מתאים, בתמורה לחפץ כה חשוב כמו אשה.

לבסוף, כשההר לא בא אל מוחמד, בא מוחמד אל ההר, שאל בחומרה מה כוונותיו לגבי בתו. הצעיר השיב לאב שהוא אוהב את קאדיג׳ה ויש בדעתו לשאתה לאשה.

האב החליט לבחון מיד אם ההצעה מת־קבלת על הדעת. הוא ידע את ערך סחורתו, שאל בחומרה: „כמה? אתה יודע, קאדיג׳ה היא יפה כאילת־השחר ורבים האנשים הרוצים לקחתה!"

הצעיר, אשר הוקסם מצליל־הכסף של קול נערתו, היה מוקסם פחות מצליל־הכסף בקול הצרוד של האב הזועם. הוא ענה שהאהבה היא גדולה מן החשבון ויש בדעתו לשאת את קאדיג׳ה, לא לקנותה.

דם תחת חרפה. המשפחה לא גילתה כל נטייה לוותר בצורה כה אוילית על רכושה היקר ביותר. היא אסרה על קאדיג׳ה להפגש עם סעיד. אך האהבה ה־תה חזקה מאיומים או ממכות. השניים קבעו להם מקום מפגש במערה הסמוכה לכפר, הפכו אותה להיכל־האהבה. באור הקלוש שהסתנן מהפתח, בין הקירות הגושנים, המכוסים איזוב ירוק, נראה העולם החיצוני, האכול שנאה ותאוות־בצע, כרחוק וחסר־חשיבות.

ביום רביעי, שעה שקאדיג׳ה עבדה עם אמה במטע הטבק הסמוך למערה, ערכו אחיה התיעצות. הם לא יכלו לשאת עוד שכבוד המשפחה (וסיכוייה הכלכליים) יחולל בצורה כה מחפירה. רק הדם יכול היה לכסות על החרפה. התפקיד הוטל על האח הבכור, עבד מוחמד טהא (23).

כשנכנסה קאדיג׳ה למערה, זמן קצר אחרי שראתה את מאהבה נכנס לשם, עקבה אחריה דמות אפלולית. עוד בטרם הספיקו השניים לחזור בפעם האלף על שבועת־האהבים, ניצ־נצה השאבר״ה. עבד טהא הרג את הרועה בחמש דקירות ופצע קשה את אחותו.

כשזעקה קאדיג׳ה לעזרה, באה אמה והו־ציאה אותה מן הידים הנוקמות של אחיה. הצילה בזאת את חייה. עבד הטיל עבאיה שחורה על הגופה המתה. כשאסרה אותו המשטרה, הודה ברצח, אך לא בפשע. לדעתו, היתה זאת זכותו — וגם חובתו.

הווי

להבין, פירושו לסלוח

בתל־אביב הואשם נהג בנסיעה ללא אור ובסירוב לעצור לפי דרישת שוטר, טען לה־גנתו שהחושך היה כה כבד, עד שלא ראה את השוטר.

בעל מקצוע

בקיבוץ גשר חילק העלון המקומי שבחים לגזבר החדש, שנכנס לתפקידו במהירות רבה, ידע כבר כעבור יומיים להגיד לכל דורש שאין כסף.

האלו! האלו!!!

בנגב נגנבו על־ידי מסתננים 11 עמודי טלפון, שהיו פזורים על הארץ.

שלי שלי ושלך שלי

בתל־אביב סרב עורכו של המדור הספרותי באחד העתונים היומיים להחזיר למשורר את שירו, לפי דרישתו, טען שבינתיים ערך את השיר, השקיע בו משלו יותר מאשר הכותב המקורי.

מיבצע אדיבות

בתל־אביב ביטל שוטר את הרפורט שרשם לנהג, מפני שהלה קיבלו באומרו: „בסדר, תודה רבה."

שרות או ספ״ישל

בתל־אביב הביעו מפקדי המשטרה דאגה חמורה נוכח ריבוי המקרים של מעשי אונס מצד נהגי מוניות לגבי לקוחותיהן.

במרחב

איראן

התקפה על ההגנה

טבריז, עיר הבירה של מחוז אזרבייג׳אן הצפוני ידועה ברחבי איראן בשל שני מוצ־ריה העיקריים: שסיחים ומנהיגים קומוניס־טיים. השבוע הוסיפה הישג חדש לרשימת תהילותיה.

ברחובותיה העתיקים ערכו מאות אוהדי השאח ציד שיטתי על קומוניסטים. לא היתה זו, אומנם, מלחמת־אזרחים קטלנית אך לקו־מץ אהדי טודה, שנלכדו ברשת, היתה מכ־איבה לא מעט. אנשי השאח חתכו להם את האוזניים. „זוהי רק אזהרה," היתרו בהם.

בטהראן הבירה פורסמה אזהרה שניה, גם היא מכוונת לקומוניסטים. אם יערכו הפ־גנות או שביתות, תנקוט הממשלה בצעדים נגדם.

לא רוצה עזרה. הסיבה לכל זה הת־חוללה באולם קטן, במרכז טהראן, שם ישב בית־הדין הצבאי שהוקם במיוחד לשפוט את ראש הממשלה הקודם, מוחמד מוסאדק.

ראש הממשלה המודח התנהג כפי שהתנהג בכל הרגעים הגדולים של חייו: הוא בכה, השתולל, התעלף. הדבר הראשון שהעיר את חמתו היתה הסנגוריה שלו. „איך העזתם למנות לי סניגור?" צעק לעומת השופטים. „אני לא רוצה שום עזרה מכם. אני אגן על עצמי!"*

הסניגור, קולונל ג׳ליל בוזורגמאד, שתפ־קידו לא נעם לו כלל, לא ידע מה לעשות. מוסאדק עזר לו להחליט. בתנועות מהירות. זינק הזקן ממושבו, דחף את הקולונל הצידה, העיף לו סטירת לחי מצלצלת. איש מן הנוכ־חים לא העז לעצרו.

אחרי הנצחון על ההגנה פנה מוסאדק ל־פתח בית־המשפט. אולם שם ניצבו שני שומ־רים מזויינים שחסמו את הדרך בפניו. הוא לא ניסה להתפרץ, העדיף להתעלף. שלושה קצינים הרימו אותו, החזירוהו למושב ה־נאשמים.

הגורל העיוור. כאשר התעורר מעל־פונו, היה עליו עוד להשיב להאשמות הכ־בדות שהובאו נגדו: סירוב להשמע להור־ראת הפיטורין של השאח, חתירה בכוח נגד השלטון, פעילות מזיקה למדינה.

מוסאדק, האיש ששיחרר את ארצו מהש־פעת האנגלים וכמעט הרס את כלכלתה וה־ביא אותה תחת השפעה רוסית תוך כדי כך, יכול היה רק להתאונן על הגורל ה־עיוור. „עמדתי כבר לסיים את מלחמתי בנ־צחון," הכריז להגנתו. „לולא הקנוניה של אנשי החצר הייתי כבר חותם על חוזה עם האנגלים, לפיו יוחתרו על זכיונות הנפט ובתי־הזיקוק, תמורת פיצויים שהיו משתל־מים משך 20 שנה. אבל כנראה שיש באיראן אנשים המקנאים בי. הם רוצים להדיחני כאדם שנכשל ולקצור בעצמם את פרי עמלי."

* מוסאדק סיים את חוק לימודיו בפקולטה למשפטים של סורבון.

ס פ ו ר ט

כדורגל

למען המולדת

יעקב חודורוב, שוערה החייכני ובריא הגוף של הפועל תל־אביב וישראל, ירד מהמטוס במצב־רוח מרומם. לאחר הצלחותיו בשני משחקי הגביע העולמי, שבשניהם ספג את מנת השערים המינימלית*.

אך מנהלי קבוצתו חזרו במהרה למציאות הישראלית, הביטו בחרדה על כתפו הכואבת של השוער המהולל. הסיבה: בשבת היה על הפועל להתמודד עם הקבוצה החזקה של מכבי פתח־תקוה בסיבוב הרביעי על הגביע הישראלי. חודורוב היוה 50% מקבוצ־תו הבלתי־יציבה. חסרונו בשעה היה מכריע.

למחרת הופיע במשרדי ההתאחדות נציג הקבוצה, ביקש לדחות את המשחק, בטענה ששלשה משחקניו, ביניהם חודורוב, שחזרו מיוגוסלביה, הם פצועים. השלשה היו חברי הנבחרת עשו את חובתם למולדת. קבוצתם אינה חייבת לסבול בשל כך מפלה במשחק.

כאב ראש. אך נציג מכבי בוועדת הליגה, משה רפפורט, התנגד לבקשה, טען שהדבר עלול ליצור תקדימים מסובכים, אמר: „מחר יבוא שחקן המשתתף בקאדר הנבחרת ויטען שכואב לו הראש. זה יספיק שקבוצתו לא תשחק בשבת במשחק ליגה." יותר תקיף היה נציג בית״ר, שציפה להחלטה בדריכות. קבוצתו עומדת בסכנת ירידה לליגה השניה. שחקנה הטוב ביותר, יעקב גמבש, נפצע עוד במשחקי הנבחרת במכביה. אם תתקבל הבקשה, יבקש הוא לבטל את כל המשחקים של בית״ר שנערכו מאז, מאותה סיבה.

עסקני ההתאחדות הוכיחו שוב כי הם לועגים לעתיד בבטחון רב, בסלו את המשחק, וגרמו אכזבה רבה למאות חסידי כדורגל.

חצי שניה יקרה

ארבעה ימים בלבד לפני משחק א.י.ק. השבדית — מכבי תל־אביב באיצטד הרמת־גנ׳ השבוע, עמדו אחד עשר האלופים אובדי עצות ביום סגריר על מגרש הפועל חיפה. 30 שניות נותרו לסיום משחק הגביע (סיבוב רביעי) והתוצאה עמדה על 1:2 לחובתם. הקבוצה המארשרת: הפועל קרית־חיים.

הקהל ממש יצא מכליו, ציפה לשריקה ב־כליון עיניים ולהפתעה שכמוה לא היתה מזה שנים רבות. אך הנס שעלול לקרות רק באיים הבריטיים התרחש: שמואל (פפו) ישראלי, שעורר רעש גדול כאשר לא נכלל בנבחרת הלאומית (העולם הזה 836) פרץ בסערה וגילגל את הכדור לשער היריב. הכדור פגע ברשת בד בבד עם שריקת השופט. האלופים נשמו לרוחה, המשחק הוארך במחצית ה־שעה, שהספיקה לשייע להבקיע שער נוסף.

„שיחקנו נגד 14 איש: 11 שחקני כדו־רגל, שופט ושני שופטי קו," אמר לאחר מכן יצחק שניאור, הבלם המכבי ושחקן הנבחרת, שהגיב בצורה זו על השיפוט החד־צדדי, לדעתו. אך התרוצים היו מגוחכים, מול העובדה שהקבוצה המספקת בקביעות שמונה שחקנים לנבחרת הארצית עמדה לאבד את ההזדמנות לזכות בגביע ולהמעיט בהרבה את ערך משחקה עם השבדים.

* נגד יוון 1:0; נגד יוגוסלביה 1:0.